

Giới thiệu Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ

Truyện Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ của tác giả Hàm Cốc Sinh là một câu chuyện tiên hiệp cổ đại, Thế nhân có sao phải tu tiên? Bởi nhân thế tựa vắn cò, thiên địa tựa lao tù, nếu một ngày, ngươi cảm thấy ngột ngạt khó ở, muốn được thoát ly, buông xuôi, chẳng chịu trôi buớc.

Chỉ có vũ hoá phi thăng, mới đột phá được phàm thân, thoát ly cõi hồng trần. Vũ hoá phi thăng? Thế nghĩa là sẽ tới nơi đâu? Tới Thánh cảnh tối cao bên trên chốn Cửu Thiên, nơi chẳng có phiền ưu, cừu sát, cũng chẳng còn vương bận, thậm chí, còn mang một cái tên rất tuyệt diệu – Ly Hận Thiên.

Không còn hận, tức chẳng có yêu ư? Tất thấy, đều chưa từng có, cũng sẽ chẳng có, bao vương bận trước kia, đều sẽ từ bỏ, có vậy mới trông thấy được chốn Thần Cung thiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Trấn Thiên Nhai

Dịch: Thủy Đông Lưu

Biên: Thủy Dương

Trên đỉnh Côn Luân sơn cao vút, vốn là nơi tuyết trắng mênh mang, vắng lặng yên tĩnh. Nhưng lúc này tiếng gào thét rung trời, tiếng binh khí giao tranh không ngừng vang lên.

Một nam nữ mặc bạch y đạo trang đầy vẻ kinh hoàng, trên mặt dính đầy vết máu đang mạo hiểm vượt gió tuyết, loạng choạng chạy nhanh lên núi. Thì ra, trên chủ phong của Côn Luân vốn bị mây mù bao phủ này, vậy mà lại còn một nơi cao nhất, cũng chính là đỉnh núi tuyết cao nhất của Côn Luân sơn – Trấn Thiên Nhai. Bạch y nam từ tốc độ vốn không chậm, xem ra là tâm tình bị kinh hoàng rồi, trong nháy mắt đã đi tới phía dưới Trấn Thiên Nhai. Nơi đây chính là vách núi của đỉnh núi tuyết cao nhất. Gã định thần lại, đề khí tung người nhảy lên, mũi chân điểm lên những móm đá lồi ra trên vách núi, thân thể xuyên mây mà lên. Tay trái của gã thừa cơ bám vào một khối đá, dùng lực đẩy một cái, người lại nhích lên trên được một chút, rồi cuộc leo lên tới đỉnh.

Mà trên Trấn Thiên Nhai lạnh lẽo vô cùng này, lại xuất hiện một cảnh tượng càng quý dị hơn. Đứng trên mặt tuyết là hai đạo nhân.

Một đạo nhân xem tướng mạo chỉ khoảng hai mươi tuổi, anh tuấn lãng, nhưng vẻ mặt lại dường như có chút đau đớn. Từ tay áo đạo bào trắng như tuyết rủ xuống hai sợi dây xích sắt màu bạc. Mà một đầu khác của dây xích, đang buộc tại một khối cự thạch, tảng đá kia hình dáng quái dị, phía trên có khắc phù văn Huyền môn, hào quang lam xích* đang ẩn hiện lưu động.

(*Lam xích: ánh sáng xanh và đỏ)

Một đạo nhân khác, niên kỷ dường như lớn hơn, râu tóc bạc phơ, nhìn như đã quá lục tuần. Đạo bào rộng thùng thình của ông phất phới trong gió lạnh, tay trái nắm một cây phát trần, cùng với đạo bào tạo nên một vẻ không nhiễm bụi trần. Mặt ông hướng về phía Đông, tựa hồ đang trầm tư, lúc này lại nhíu mày một cái:

– Thiếu Ai, con tới rồi à?

Lúc này bạch y nam từ đã quỳ xuống, hướng mặt về hai vị đạo nhân, vẻ mặt tuấn tú như sắp phát khóc, run rẩy cất lên giọng nghẹn ngào:

– Bẩm sư tôn và sư thúc, lũ yêu nhân đã phá pháp trận cấm chế dưới núi, giết lên Ngọc Hư Cung, rất nhiều... nhiều sư huynh sư tỷ đều đã... tuấn đạo rồi! Xin sư tôn và sư thúc... định đoạt!

Đạo nhân cao tuổi nhắm mắt, thờ dài một hơi:

– Thiếu Ai, tuy rằng con nhỏ tuổi nhất, các sư huynh sư tỷ ngày thường cũng đều bảo hộ con, nhưng con gia nhập làm Côn Luân môn hạ cũng đã mười năm rồi, vậy mà vẫn không thể chịu được số kiếp sinh tử này sao?

Thiếu Ai ngẩn người, lộ vẻ mặt xấu hổ, không dám lên tiếng. Đạo nhân xoay người lại, đi tới trước mặt Thiếu Ai, cúi người chỉnh lại ngay ngắn đạo quan* của gã.

(*Đạo quan: người tu đạo thường hay đeo chiếc mũ trên đầu)

– Lần này Côn Luân gặp đại kiếp, ta sớm đã nói với các sư huynh sư tỷ của con, kiếp số chính là kiếp số, không phải trốn tránh là có thể thoát khỏi, nếu không nguyện cùng đối mặt với Côn Luân, có thể hạ sơn trước khi kiếp số tới, bảo trụ tính mạng của bản thân.

– Nếu không đi, vậy hãy nhân lúc cùng yêu nhân quyết chiến, mượn binh khí của lũ ấy dứt khoát chuyển thể. Chỉ cần ta và sư thúc các con vẫn còn, tất sẽ sẽ hạ sơn tìm kiếm, nhất định sẽ dẫn độ bọn chúng trở về, tu lại chính quả, con hà tất phải khóc lóc, phạm phải thứ lòng hi bi như kẻ phạm nhân đây?

Không sai, kiếp số của người tu hành cũng giống như số mệnh của phạm nhân, không thể tránh, cũng không thể kháng cự. Chỉ có thần nhiên đối mặt, mới có thể tìm đường sống trong chỗ chết.

– Đệ tử... Đệ tử ngu dốt...

– Ôi!. Sao ta lại chẳng hay có sao các sư huynh sư tỷ cho con tới báo tin, còn chúng thì đi ngăn địch? Là do con tu hành không cao, vẫn chưa tham thấu tình quan*, nếu gặp phải cường địch, nguyên thần con khó lòng chạy thoát, há chẳng phải thần hình câu diệt ư? Thật khiến chúng khổ tâm một phen rồi, con nên ghi nhớ kỹ.

(*Tình quan: Một trong số các cửa ải cần phải vượt qua của người tu hành, đa phần liên quan tới chuyện tình cảm nam nữ.)

Thiếu Ai nghe vậy, không kiềm nén được, bèn đau xót khê khê khóc lên.

Đạo nhân trẻ tuổi kia dường như là người tính tình nóng nảy, biểu tình thống khổ trên mặt chưa tan, giờ phút này lại vô cùng tức giận:

– Tiểu tử này thật không chịu tiến bộ, khóc la khóc lóc thế này còn điểm nào giống người tu đạo, tương lai sao có thể kế thừa Côn Luân y bát, đều tại sư huynh ngày thường quá mức chiều chuộng, thật là mềm lòng khiến con hư!

Đạo nhân cao tuổi đang định nói tiếp, bỗng nhiên tinh quang trong mắt chợt hiện, phát trần rung lên, quát một tiếng:

– Được chứ vị đạo hữu giá lâm Côn Luân sơn! Nếu như đã tới rồi, có sao chẳng hiện thân gặp mặt?

Thiếu Ai cả kinh ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện toàn bộ Trấn Thiên Nhai đã bị bao phủ bởi một đoàn hắc vân (mây đen) lượn lờ. Đỉnh núi tuyết trắng vốn chói chang ánh nắng nay bầu trời bị che khuất, tối như đêm đen, còn truyền tới từng trận kêu gào thảm thiết thê lương.

– Hi Di lão nhi, không ngờ ngươi trúng phải Tam Phân Ma Nguyên Khí của Thiên Ma Tổ Sư mà còn có sức sống như vậy. Có điều thời điểm ngươi đang trốn ở đây hưởng thụ thanh tịnh, đồ tử đồ tôn của ngươi đã bị chúng ta thu thập tới không còn một mống.

Một tiếng cười lạnh của nữ tử truyền ra từ trong đám hắc vân. Mà theo giọng nói này, từ trong hắc vân hiện ra rất nhiều thân ảnh, vây Trấn Thiên Nhai chặt đến không lọt một giọt nước. Lúc này, có mấy đám hắc vân trôi từ phía sau tới đây, hiện ra vài kẻ đang đứng trên mây.

Một kẻ là nữ tử khoác cung trang màu đen hoa lệ dị thường, trên mặt che tấm hắc sa mỏng manh, thấp thoáng ẩn hiện diện mạo bên trong, có thể thấy là một dung nhan tuyệt sắc giai lệ.

Một kẻ khác mặt mũi hiền hòa, lão đạo râu vàng mày vàng, tay đang vuốt chòm râu, sau lưng cắm một cây phát trần đồng dạng màu vàng nhạt.

Còn có một đạo nhân to béo mặt mũi xấu xí dữ tợn, trên đầu búi song kê, đạo bào mở rộng, hờ ngực lộ lưng, trên cổ đeo niệm châu cực lớn, cầm trong tay một cây quạt Ba Tiêu cực lớn, trên đầu cây quạt khảm một cái đầu lâu trắng hếu.

Nhưng ở phía trước ba kẻ này, còn có một kẻ dẫn đầu bay ra. Đó là một nam tử yêu dị, tướng mạo thanh tú kiêu mỵ giống như nữ tử vậy, trên mặt y tuy có nét cười nhưng khóe mắt lại toát ra từng tia ý lạnh, mà trên da thịt cũng hiện ra sắc ảm đạm như người đã chết. Cánh tay trái của y chỉ còn một nửa, vết thương gọn gàng như bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt. Giờ đây chỉ còn lại tay phải, mà trong cánh tay ấy lại đang ôm một người.

Đó là một nữ nhân. Nhìn qua như đã ngừng hô hấp, hàng mi thuận dài rủ xuống không còn chút sinh khí, đạo bào trắng tuyết trên người đã bị xé rách, lộ ra một mảnh da thịt như sương như tuyết, còn đầu lưỡi của nam tử yêu dị kia đang du động không ngừng trên trên căn cổ và đầu vai mềm mại của nàng.

Thiếu Ai vừa thấy, lệ nóng doanh trong:

– Nghe Thường sư tỷ! – Sau đó bèn muốn xông lên phía trước nhưng bị Hi Di Đạo Nhân ngăn cản trước người.

Nam tử yêu dị cười ha ha:

– Hi Di lão nhi, chẳng ngờ ngươi còn giả nhân giả nghĩa như vậy, để đệ tử đạo hạnh thấp kém tới làm lá chắn. Nhưng mà cũng phải nói, mùi vị nữ đệ tử Côn Luân sơn này thực không tồi, da thịt non mềm. Đợi ta thu thập xong hai lão gia hỏa các ngươi, sẽ mang về núi từ từ hưởng dụng.

– Yêu Thi! Ngươi đã quên tay trái vì sao mà đoạn hả! Hôm nay ngươi lên Trấn Thiên Nhai, ta liền cho ngươi có tới mà không có về! – Đạo nhân trẻ tuổi tay quần dây xích đã sớm không nhẫn nại được, không khỏi tức giận quát lên.

Thì ra, nam tử yêu dị chính là Thi Yêu Minh Tuyền tiếng xấu nổi danh trong Ma giáo. Khi còn sống y vốn là một thư sinh đang trên đường đi thi, bị hồ yêu mị hoặc hút sạch tinh khí mà mất đi tính mạng. Nhưng chẳng ngờ thân thể y khác với người thường, trái lại trong khoảnh khắc sinh tử, đan điền tự vận hành đem tinh nguyên của hồ yêu hút trở vào trong cơ thể. Cho nên mặc dù người chết đi, nhưng lại tái hoàn hồn, trở thành một tên cương thi đặc đạo.

Y lại nhờ vào lấy được một bản Kinh thư Ma giáo tại Âm Sơn, cuối cùng tu thành Ma Nguyên. Do y hút ngược tinh nguyên của hồ yêu mới có thể đắc đạo, ít nhiều thu lấy một phần hồ mị tinh hoa, nên y rất thích sử dụng thân thể nữ tử trẻ tuổi làm lô đỉnh*, thái âm bổ dương. Sau đó lại sinh ra chuyện ăn thịt người uống tinh huyết, trăm năm qua không biết đã hại chết bao nhiêu tính mạng nữ tử.

(*Lô đĩnh: là chỉ nữ tu bị nam tu khác sử dụng để thái âm bổ dương, hút lấy âm nguyên nhằm đề cao pháp lực, tu vi...)

Mãi cho đến một lần y đang thái âm bổ dương thì gặp phải đạo nhân trẻ tuổi này. Kỳ thực là kiếm tiên đã tu luyện ngàn năm, là Kiếm Tổ của Côn Luân sơn – Vũ Văn Càn Khôn. Sau đó chẳng có gì lạ, y bị Kiếm Tổ dùng Thiên Cương kiếm chặt đứt cánh tay trái, cũng may y phản ứng nhanh, nhờ vào tiên huyết chỗ tay cụt dùng Huyết Độn chạy về Âm Sơn, trốn tránh một lần chính là hơn cả trăm năm.

Trong chính đạo Huyền môn, danh tiếng cực cao chỉ gồm bốn người mà thôi, thế nhân gọi là Huyền môn Tứ thánh. Mà trong Tứ thánh, có hai người xuất thân từ phái Côn Luân.

Thường nói “Thiên hạ Huyền tông xuất Côn Luân”.

Không những Côn Luân sơn là tổ mạch của Cửu Châu mà Côn Luân phái lại là thủy tổ của Đạo phái Huyền môn trong thiên hạ.

Từ khi Chương giáo đời thứ nhất của Côn Luân sơn – Thái Hư Đạo Quân truyền đạo rộng rãi, vân du thiên hạ giảng kinh thuyết pháp. Những người có dịp phủ từ khắp núi non sông biển Cửu Châu được thụ giáo khai ngộ rồi tự lập môn hộ, một thời các môn phái Huyền tông mọc lên như nấm, vô cùng náo nhiệt.

Trong số đó, chỉ có hai người không muốn rời khỏi Côn Luân sơn, đồng thời lựa chọn suốt đời đi theo Thái Hư Đạo Quân, trở thành đệ tử nhập thất của ông. Hai người này, một chính là đương kim Chương giáo Côn Luân phái – Hi Di Tử. Một người khác, chính là vị đầu tiên lấy kiếm thành tiên trong Huyền môn, được thiên hạ tôn xưng là Côn Luân Kiếm Tổ – Vũ Văn Càn Khôn.

Minh Tuyền hiển nhiên không muốn nhắc lại chuyện xưa, nhưng cũng không giấu diếm nét mặt đã vận vẹo vì lửa giận.

– Vũ Văn tặc đạo! Năm đó ngươi đoạn một cánh tay của ta, ta nhất định trả lại gấp bội! Hôm nay ta sẽ trả hết thù cấp nam đệ tử môn hạ ngươi! Hút hết âm nguyên nữ đệ tử môn hạ ngươi! Đợi ta lấy xuống đầu của hai kẻ các ngươi, từ nay về sau, thiên hạ sẽ không còn cái danh hiệu Côn Luân phái ta!

Vũ Văn Càn Khôn lúc này đây xiềng xích quanh thân lay động, tiếng sắt va chạm không ngừng bên tai, giận quá hóa cười mà rằng:

– Tốt lắm, tốt lắm! Tổ sư gia của ngươi ngược lại muốn nhìn xem, hôm nay ngươi có bản lĩnh gì mà đòi khiêu chiến Côn Luân phái ta!

Bạn đang đọc truyện *Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ma đạo Tam tôn

Dịch: Thủy Đông Lưu

Biên: Thủy Dương

Hoàng Mi Lão Đạo (lão đạo lông mày vàng) ở phía sau Yêu Thi Minh Tuyền lúc này lại vuốt râu cười hắc hắc:

– Kiếm Tổ thật biết nói đùa, đừng nói hôm nay xương tỷ bà (xương bà vai) của ngươi bị khóa, Trần Tiên kiếm tác bị Thần Thạch kiếm đâm đã sớm không dùng được, còn Hi Di Tử lại trúng phải Tam Phần Ma Nguyên Khí của Ma Tổ. Cứ cho là hai kẻ các ngươi không tổn hại gì nhiều, nhưng có ta và hai vị Giáo chủ cùng các vị đồng đạo đều ở đây, Minh Tuyền y không thể, chúng ta lại chẳng được hay sao?

Không sai, nhìn Côn Luân Kiếm Tổ – Vũ Văn Càn Khôn lúc này tựa hồ như bị khối cự thạch ấy kìm chân tại đỉnh núi, đừng nói tới nghênh địch, chỉ e di chuyển nửa bước thôi cũng khó.

Hi Di Tử đẩy Thiểu Ai về phía sau, nghiêm nghị nói:

– Thiên Sát Cung chủ, La Sát Giáo chủ, Huyền Chu Động chủ, hôm nay Côn Luân phái thật có thể diện, Ma đạo Tam tôn đều giá lâm tại đây, thật là vô cùng vinh hạnh.

Vừa dứt lời, đám hắc vân cuộn cuộn đang vây quanh Trần Thiên Nhai tựa hồ lại dày đặc hơn chút, trong đó lại thoáng hiện ra nhiều thân ảnh hơn, rì rả rì rầm truyền ra từng trận ồn ào.

Có kẻ ngoái chúi:

– Hi Di lão tặc, đừng có không coi ai ra gì, hôm nay cho ngươi được thấy thần thông của Bạch Cốt Chân Quân ta!

Có kẻ quát gầm:

– Côn Luân tắc đạo! Già La Quý chủ ở đây! Mắt ngươi mù sao?!

Có kẻ cười đùa:

– Kiểm Tổ Chân Nhân, có muốn cùng tiểu muội Ngọc Tu La luyện chút thuật song tu không đây!

Xen lẫn với những tiếng quý âm chít chít, trên Trần Thiên Nhai đỉnh Côn Luân lúc này, không khí quý bí lạnh lẽo lại càng nặng nề hơn. Tuyết từ trên trời rơi xuống tựa lông vũ bay bay, gió lạnh thấu xương, quét tới lớp tuyết đọng trên mặt đất khiến chúng xao động như sóng. Bốn phía u ám không ánh sáng, hắc vân cuộn cuộn du dương che khuất bầu trời, trong hắc khí bóng người lay động, thỉnh thoảng lại có âm thanh thảm thiết vọng tới quần quanh bên vách núi.

Trên đỉnh nhai, chỉ có xích sắt của Vũ Văn Càn Khôn trói buộc quanh Thần Thạch nhiều màu sắc, phóng xuất ra vài trượng hào quang mới chiếu sáng được một chút xung quanh nơi ấy.

Nữ tử mặc hắc sắc cung trang đã bắt đầu rục rịch, tay trái từ bên hông lấy ra một chiếc bạch ma tiểu phiến (cái phướn nhỏ bằng sợi gai/day trắng) kích thước chừng một tấc, cái phiến kia nghênh đón hàn phong, rung lên một chút rồi bỗng nhiên biến thành cao hơn cả người. Trên nền phiến vài bó trắng, có vẽ rất nhiều ma nữ tiêu hồn xích thân lửa thể (thân thể trần truồng), cùng với vô số bích nhãn khô lâu (đầu lâu mắt xanh), sinh động như thật.

– Dừng ồn ào!

Một tiếng quát ngắn ồm ồm vang lên, tiếng ồn ào trong đám hắc vân nháy mắt ngừng lại. Dưới nhiều con mắt chú ý, đạo nhân to béo dừ tợn đầu búi song kê kia chân đạp tinh hồng huyết vân (mây máu đỏ lòm), hồng quang chọi lóe, liên bay tới trước mặt mọi người.

Nữ tử mặc cung trang hắc sắc vốn muốn động thủ thi pháp, thấy hắc khí thể như vậy, chỉ đành dừng tay, tựa hồ có chút bất mãn, cười lạnh một tiếng:

– Không biết Huyết Sát Lão Tổ có cao kiến gì?

Huyết Sát Lão Tổ cũng chẳng khách khí, Khô Lâu Phiến trong tay từ từ dao động, mở miệng quái thanh ồm ồm:

– Ngươi Giáo chủ, hôm nay bốn triệu tập đồng đạo bao vây tiểu trừ Côn Luân sơn, phải nói trước cho rõ ràng: những thứ pháp bảo, linh đan, người sống trong Ngọc Hư Cung, các vị có thể tự lấy tùy ý, Thiên Sát cung môn hạ tuyệt không cùng chư vị tranh một phần tiện nghi.

– Nhưng không được quên dự tính ban đầu của chuyến này, Huyết Sát Tử ta chỉ có một mục đích, chính là giải cứu sư tôn của tại hạ Thiên Ma Nguyên Sát dưới Trần Thiên Thạch ra ngoài, không để người chịu thêm nỗi khổ ngàn năm phong cấm kia nữa.

– Chón đây là Trần Thiên Nhai nơi sư tôn tại hạ bị vây khốn, nếu chư vị đồng đạo tự ý động thủ, vô ý kích động Thần Thạch, trái lại tăng cường thêm phong cấm pháp lực, như vậy sư tôn càng khó bề thoát khốn.

– Như vậy, dù với Thiên Sát Cung mà nói, khi sư tôn ta lần nữa chấp chưởng sẽ uy hiếp đến quần luân. Nhưng mặt khác, sư tôn tại hạ vốn là căn nguyên của Ma đạo chính tông trong thiên hạ, có Người tọa trấn thì đồng đạo chúng ta mới có thể nở mày nở mặt, nếu không thì mai sau cũng vẫn sẽ bị thủ gọi là Huyền môn chính tông áp chế như cũ, cứ như thế sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Ba kẻ này, chính là một trong những Đại ma đầu có thế lực nhất trong Ma giáo.

Nữ tử mặc cung trang hắc y là La Sát Giáo chủ Ngưu Vô Diễm của Vu Sơn Bí Ma Nhai, bằng bí pháp Cửu Tử Âm Ma uy chấn quần ma, được mọi người xưng là La Sát Nữ Chủ, giáo đồ đi theo vượt qua hàng ngàn, xưng hùng Ma đạo Tây Nam đã được mấy trăm năm.

Mà lão đạo râu vàng kia pháp danh là Hoàng Mi Lão Tổ, vốn là một con Huyền Hoàng Tri Chu (nhện nhện xanh vàng) khổng lồ đắc đạo từ thời thượng cổ. Sau này nhân lúc Ma đạo Tông sư Hóa Linh Tôn Giả nhập định không có phòng bị mà cắn nuốt nguyên thần của lão, đoạt lấy pháp bảo Trần Hồn Ấn và “Động Nguyên Kinh”, sau đó lập giáo tại Huyền Chu động ở Bách Tảng Linh, môn hạ đệ tử đều là một bọn con cháu hậu duệ, từ ấy tiếng xấu vang xa khắp Miêu Cương.

Còn đạo nhân to béo chính là đương kim nhất đại tông chủ trong Ma đạo, khiến người chỉ nghe danh mà khiếp vía – Thiên Sát Cung chủ Huyết Sát Tử ở Diên Tây Huyết Linh Nhai.

Thiên Sát Cung nhận được đích truyền từ Thiên Ma Nguyên Sát – “Thiên Bộ” quyền hoàn chỉnh trong “Tam Phân Ma Nguyên Bí Kíp”, được coi là chính tông trong con mắt của ma chúng thiên hạ.

Huyết Sát Tử nếu đã hiệu lệnh, quần chúng ma đạo không thể không phụng mệnh, có thể nói là địa vị cao trong Ma giáo. Thế nhưng trong đó không bao gồm La Sát Nữ Chủ Ngưu Vô Diễm.

Từ khi ả được mẫu thân Cửu Bàn Nữ Chủ truyền lại tàn quyền “Địa Bộ” trong “Tam Phân Ma Nguyên Bí Kíp” mà năm xưa không bị Thiên giới Thần Khuyết (Thần Cung Thiên giới) tiêu hủy, ả tham ngộ nhiều năm, pháp lực thần thông quảng đại, chưa bao giờ coi trọng Huyết Sát Tử, đã sớm có ý âm thầm tranh cường cùng Thiên Sát Cung.

Huống chi, chẳng tuân hiệu lệnh của Huyết Sát Tử không phải chỉ có một mình ả.

Cực Lạc Cốc chủ Thân Kiều Kiều cùng Tăng Minh Sơn chủ Minh Thánh Liễu Hóa mỗi người đều gặp cơ duyên, hai người cùng phân chia một bộ tàn quyền “Nhân Bộ” trong “Tam Phần Ma Nguyên Bí Kíp” năm xưa không bị Thiên giới Thần Khuyết tiêu hủy, hai người dựa vào đó mà tự phụ cũng chẳng coi Huyết Sát Từ ra gì. Lần này vậy đánh Côn Luân Sơn, hai kẻ ấy chính là lòng mang ý xấu, đều cùng thoái thác không tới.

– Ha ha, nói thật dễ nghe! Sư tôn của ngài, lẽ nào chẳng phải sư tổ của ta! Huyết Sát Lão Tổ, năm đó ngài và gia mẫu cùng với Thi Tôn Đặng Thần đều là đệ tử của Thiên Ma Nguyên Sát, tổ sư truyền lại ba bộ Ma Nguyên Bí Kíp, nhưng chỉ có ngài nhận được “Thiên Bộ” có 36 thiên Kinh văn hoàn chỉnh nhất!.

Ngu Vô Diễm lạnh lùng nói:

– Gia mẫu truyền lại “Địa Bộ” vốn có 72 thiên nhưng tàn quyền chỉ còn 39 thiên, mà năm đó Đặng Thần bị Thái Hư Đạo Quân diệt sát cũng chỉ bởi “Nhân Bộ” chỉ có 13 thiên, thiếu khuyết nhất trong ba bộ bí kíp, gặp phải Thuận Dương kiếm khí của Thái Hư Đạo Quân, thậm chí cả lực hoàn thủ cũng chẳng có!

Hoàng Mi Lão Tổ lại khẽ cười một tiếng:

– Huyết Sát đạo hữu hiệu triệu Ma đạo trong thiên hạ, vốn rằng tất cả đều đã trấn phục, song chỉ có Cực Lạc Cốc và Tăng Minh Sơn đến một môn nhân cũng chẳng tới, hẳn là nhát gan, sợ gặp phải kết cục như Thi Tôn năm xưa đây mà.

– Cùng là môn hạ học nghệ, sao lại khác biệt đến thế? Gia mẫu từng nói với ta, năm đó bởi vì tổ sư cho rằng ngài có thiên tư cao nhất nên mới truyền lại bí kíp “Thiên Bộ”, bà cùng Đặng Thần cũng chẳng ý kiến gì.

Ngu Vô Diễm đưa tay chỉ Thần Thạch trên đỉnh núi:

– Nhưng vì lẽ gì trong Côn Luân chỉ chiến năm xưa, Đặng Thần bị giết hình thần câu diệt! Gia mẫu trọng thương trốn chạy về Bí Ma Nhai, chẳng bao lâu sau cũng bình giải rồi mất, tới nay còn chưa rõ tung tích! Còn tổ sư cuối cùng bị trấn áp dưới tảng đá này! Sao chỉ có ngài vẹn toàn thoát lui?!

Huyết Sát Lão Tổ vung tay lên, đôi mắt đỏ máu nheo lại, cất tiếng nói:

– Ngu giáo chủ, xem ra hôm nay ngươi tới đây không phải vì thuận theo Thiếp diệt đạo của ta mà trái lại muốn hưng sư vấn tội chăng?

La Sát Nữ Chủ lễ ra cũng chẳng có ý trở mặt cùng lão tại chốn này, mấy lời nói lúc trước chẳng qua là mượn khí thế nhất thời, âm thầm khích bác ma chúng, khuyên bọn chúng không cần làm đầy tớ cho Thiên Sát Cung. Mà nay vốn là có ý ly gián, hiện tại lời nên nói đều đã nói hết, dứt khoát nghiêng mặt, hừ lạnh một tiếng rồi không lên tiếng nữa.

Huyết Sát Lão Tổ tựa hồ không thêm so đo, phe phẩy Khô Lâu Phiến quay đầu nói:

– Ngưỡng mộ đã lâu, Hi Di Tử. Bồn tọa cùng lệnh sư tôn Thái Hư Đạo Quân xem như cùng thể hệ, bản về bối phận, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng tiền bối đó.

Hi Di Tử thần sắc lãnh đạm, đang định đáp lời, Vũ Văn Càn Khôn lại gằn dữ gầm lên:

– Yêu nghiệt vô si! Năm đó sư tôn tha cho ngươi một mạng, vậy mà ngươi lại dám cả gan tới đây mạo phạm! Đã vậy lại còn chẳng biết liêm sỉ tự nâng thân phận!

Huyết Sát Lão Tổ vẫn chẳng hề động dung, chẳng qua là híp híp đôi mắt đỏ máu, thanh âm ồm ồm như cũ, ngữ khí bình thản như nước:

– Bồn tọa hôm nay chẳng phải là mạo phạm, mà là san phẳng Côn Luân phái của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Trúc Sơn Giáo chủ

Dịch: Thủy Đông Lưu

Biên: Thủy Dương

Hi Di Tử sắc mặt ôn hòa, giọng tỏ ý Kiềm Tổ không cần nhiều lời, tay cầm phát trần, đi tới bên cạnh vách núi.

– Huyết Sát đạo hữu nói đùa rồi, Côn Luân sơn từ khi lập phái tới nay, đã trải qua trấn áp Thiên Ma Nguyên Sát, tru diệt Thi Tôn Đặng Thần, trọng thương Cưu Bàn Nữ Chủ, trừ Ma truyền Đạo, vượt mọi chông gai, hương hỏa tương truyền đã hơn hai ngàn năm rồi, không phải đạo hữu nói diệt là có thể diệt được đâu.

Huyết Sát Lão Tổ lắc lắc đầu, vốn cũng chẳng cần phải nói nhiều lời thừa.

– Hi Di Tử, không phải ta tới tranh cãi với ngươi. Hôm nay diệt Côn Luân phái của ngươi, ta tất có chuẩn bị mà tới. Trúc Sơn Tổ Sư đâu rồi nhỉ?

Chỉ nghe một tiếng cười khà khà chói tai, một tia khói dày đặc từ trong đám hắc vân bay vờn ra ngoài, trong đám khói dày chui ra một tên ma y đạo nhân (đạo nhân mặc áo sọc gai) mồm miệng xấu xí, dừng lại ở phía trên hồng quang của Huyết Sát Lão Tổ.

Đây chính là Giáo chủ khét tiếng của Nam Cương tà phái Trúc Sơn giáo – Tà Tư Minh.

– Tà Giáo chủ, mời Côn Luân Chương giáo xem một chút cái túi ở trong tay ngươi đi.

Trúc Sơn Giáo chủ lại cười khà khà, từ bên hông cời xuống một chiếc bao bố.

Trên túi vải bố này vẽ đầy Diên văn*, túi căng phồng lên, bên trong dường như chứa đầy vật còn sống, phập phồng lên xuống không ngừng.

(*Diên văn: còn có tên Thủy thư, cũng gọi là Quỷ thư, Phán thư, là văn tự viết cho người đã chết đọc. Tương truyền “Thủy văn tự” là do một người tên Lục Đạc Công sáng tạo nên. Nguồn)

Hi Di Tử nhìn thấy túi này, mặt biến sắc!

Đây là Nguyên Thương Đại mà Trúc Sơn tà giáo dùng để bắt giữ hồn phách người sống.

Trúc Sơn Giáo chủ có sở trường dùng linh hồn người sống để tu luyện pháp bảo, Nguyên Thương Đại này chính là một lợi khí bắt hồn không thể thiếu.

– Không sai, Hi Di Tử, ngươi nhìn thật kỹ vào, ở trong này chính là linh hồn của 35 đệ tử môn hạ ngươi, chỉ cần ta dùng chút Âm Hỏa thiêu đốt, bọn chúng sẽ hình thần câu diệt, không thể siêu sinh.

Hi Di Tử từng lệnh cho các đệ tử tìm cơ hội mượn binh khí của địch nhân để binh giải, đó cũng chỉ là một hành động bất đắc dĩ.

Binh giải có nghĩa là coi toàn bộ tu hành của kiếp này như công dã tràng, vứt bỏ thân xác, chỉ để cho nguyên thần xuất khiếu quay về Địa phủ, lại luân hồi chuyển kiếp một lần nữa.

Nếu gặp may mắn, kiếp sau có thể trở lại Huyền môn tu hành còn coi là một kết quả tốt.

Mà nói cho cùng, tu hành chính quả của kiếp này, đều đã thành uổng công phí sức.

Nhưng tựa hồ như thế vẫn chưa đủ. . .

Không ngờ rằng yêu nhân ác độc đến thế, chẳng những giết sạch ngươi, còn một lưới bắt hết linh hồn, làm như vậy, chính là muốn người khác hình thần câu diệt.

Hình thần câu diệt, chính là tiêu thất (tan biến) trong Tam giới, tan thành mây khói, giống như chưa hề tồn tại trên thế gian này.

Quá ngoan độc!

– Nếu không muốn đệ tử ngươi uổng phí tính mạng, chỉ cần Kiếm Tổ thu hồi Trấn Tiên Kiếm Tác, không trói buộc Thần Thạch nữa, giải khai phong cấm thả sư tôn ta Thiên Ma Nguyên Sát ra ngoài, ta sẽ độc bảo đảm, thả linh hồn của đệ tử ngươi đi đâu thai chuyển thế.

Hóa ra Kiếm Tổ không thể phát lực, chính bởi Trấn Tiên Kiếm Tác bị chính hắn khóa lại phía trên xương tỳ bà.

Dùng kỳ môn yếu huyết (huyết vị quan trọng) của bản thân, phóng ra pháp lực bám thêm trên Kiếm Tác để trấn áp Thần Thạch.

Chỉ là rõ ràng phía trên Thần Thạch tồn tại phù văn phong cấm của Thần Khuyết, hà tất phải dùng thêm phương pháp cực đoan như vậy để tăng thêm lực trấn áp đây?

Kiếm Tổ đã sớm nghiến nát răng, pháp lực kích động theo tâm tình, xích sắt cũng đang đang vang dội, hiện lên kim sắc quang mạng (hào quang màu vàng).

– Côn Luân môn hạ chúng ta không có hạng người sợ chết, trăm yêu trừ ma là gốc rễ tu đạo, dấu hình thần câu diệt cũng là chết có ý nghĩa!

Huyết Sát Lão Tổ thở dài:

– Hi Di Tử, bổn tọa có thể kiên nhẫn đợi ngươi trả lời, chỉ sợ các đồng đạo khác không nhẫn nại được như thế.

Trong đám hắc vân phía sau, tiếng ồn ào lại nổi lên.

Đột nhiên có một đạo bạch quang bắn về hướng Trúc Sơn Lão Tổ!

Đó là đệ tử nhỏ nhất của Côn Luân phái, Mạc Thiếu Ai. Nước mắt của Thiếu Ai đã sớm cạn khô, từ mi tâm của gã bay ra một vệt quang hoa (tia sáng). Chính là phong mang (mũi nhọn) của kiếm.

Mà chính gã cũng phi thân lên, tay phải nhanh như chớp bám vào quang hoa, rồi như một tia sét, bắn về phía Trúc Sơn Lão Tổ.

Mục tiêu của gã, là Nguyên Thương Đại.

Bên tai truyền tới tiếng sư tôn gấp gáp:

– Thiếu Ai! Chớ nên vọng động!

– Yêu nghiệt! Ta liều mạng với các ngươi!

Ấy là tiếng đáp của Thiếu Ai.

Mạc Thiếu Ai là đệ tử nhỏ nhất của Côn Luân phái. Thiên tư của gã chẳng được coi là trác tuyệt, nhập môn mười năm mà vẫn chưa tu được Thân Kiếm Hợp Nhất (người và kiếm hợp nhất).

Các vị đồng môn đều rất bảo vệ sư đệ nhỏ nhất này, ngoài sư tôn chỉ bảo, bọn họ còn tranh nhau âm thầm trợ giúp gã tu luyện yếu quyết (khẩu quyết quan trọng). Nhưng chính việc ấy lại trở thành chướng ngại tu hành lớn nhất của Thiếu Ai.

Gã vô cùng coi trọng tình nghĩa, quá đổ ý lại vào các sư huynh sư tỷ đồng môn, cho nên khi tu đạo liền trở nên khó tham phá (tham ngộ + phá giải) tình quan.

Không phá tình quan, cũng có nghĩa không thể chém tan Tam Thi Thần.

Huyền môn chính tông tu hành chủ yếu coi trọng việc trừ đi Tam Thi Thần* trong thần thức – phạm nhân tưởng rằng ấy là Tham, Sân, Si. Kỳ thực trong Huyền môn được xưng là Cự, Chất, Tễ, vốn chính là các thần thức ô trọc (bẩn thỉu) chiếm giữ thân thể con người.

(*Tam Thi Thần: còn gọi là “Tam Bành” hoặc Tam trùng”, hình thành từ học thuyết âm dương ngũ hành. Đạo giáo cho rằng, trong thân thể con người có thượng, trung, hạ ba đan điền, mỗi nơi đều có một thần trú ngụ bên trong gọi chung là “Tam Thi”. Theo đó, Tam Thi họ Bành, Thượng Thi có tên “Cự”, Trung Thi có tên “Chất”, Hạ Thi có tên “Tễ”. Có nhiều học thuyết và tên gọi khác nhau nhưng nói chung, “Tam Thi” này chính là mối nguy hại cho thân thể, gây cản trở cho việc tu hành.)

(Có thể đọc thêm về Tam Thi Thần tại đây và đây)

Nếu như không thể trừ đi Tam Thi Thần này, việc tu hành giống như thiếu mất nền móng, khó mà tham thấu sự huyền diệu của tầng cao hơn, càng đừng mong có thể luyện ra được kiếm thần tâm linh tương thông.

Mạc Thiếu Ai luyện Xung Hư Kiếm vốn là được sư tôn ban cho. Kiếm này là hảo kiếm, do thượng cổ Chúc Dung Tử đúc nên, linh khí dồi dào. Nhưng từ đầu tới cuối Thiếu Ai vẫn không điều khiển được. Mặc dù sau đó cũng có thể tu luyện được kiếm tùy ý hóa to biến nhỏ, lúc bình thường giấu ở trong huyết mi tâm ấn đường.

Phương pháp ngự kiếm coi trọng Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Bởi còn nghiệp chướng Tam Thi Thần, gã không thể luyện được tâm linh tương thông nên mặc dù kiếm có thể rời tay mà bay xa nhưng lại không thể tùy ý đâm chém. Cho nên Mạc Thiếu Ai vẫn như trước sử dụng kiếm pháp của phạm nhân – tay không rời kiếm.

Nhưng hôm nay một kiếm này, lại có thể như sấm vang chớp giật. Uy lực của nó cũng gần tới mức Ngự kiếm phi trảm. Nhân ảnh vừa bắn ra, kiếm đã ở trên tay, thẳng đến ngực của đối phương. Hàn quang ba thước phá vào mặt.

Trúc Sơn Giáo chủ nhếch nhếch khóe miệng, khẽ cười một tiếng – Thú vị đấy, bổn tọa sẽ chơi với tiểu hài nhi này một chút.

Thanh âm tràn ngập điệu châm chọc.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang đã ngừng lại. Nhưng không phải là Mạc Thiếu Ai muốn dừng, mà là không thể không dừng.

Bởi kiếm phong (mũi kiếm) đã dừng giữa hai ngón tay trái của Trúc Sơn Giáo chủ. Ngón trỏ và ngón giữa. Lão chẳng qua chỉ dùng hai ngón tay đã có thể nhẹ nhàng kẹp lại một kích của thần kiếm thể như lời đinh.

– Đây mà là Côn Luân đệ tử ư? Thân kiếm còn chưa hợp nhất, thì tu đạo cái gì?

Trên mặt Trúc Sơn Giáo chủ đều là vẻ chế nhạo.

Mạc Thiếu Ai nét mặt đỏ bừng, dùng toàn lực muốn rút Xung Hư Kiếm ra.

Chỉ là, không thể rút.

Không hề nhúc nhích.

Thân người gã giống như lơ lửng giữa trời, chỉ dùng kiếm chống đỡ, cả người bị Trúc Sơn Giáo chủ nhắc lên không trung.

Mà chỉ dùng có hai ngón tay.

Trúc Sơn Giáo chủ ha ha cười:

– Cũng được, cũng được, để cho tổ sư gia của người dạy người thế nào là kiếm pháp nhé!

Dứt lời, tay phải nhắc lên, kiếm chỉ đã điểm trụ Thiên Linh Cái (huyệt trên đỉnh đầu) của Thiếu Ai!

Nơi xa, nghe rõ tiếng hét chói tai của Hi Di Tử:

– Yêu nghiệt! Xem kiếm!

Tiếng đến người đến. Người đến kiếm đến.

Hi Di Tử đã hóa thành một đạo kim quang, lao thẳng đến Trúc Sơn Lão Tổ.

Nhưng còn một đạo ánh sáng còn nhanh hơn ông, đó là huyết quang.

Keng! Một tiếng vang lớn! Huyết quang kia và kim quang đụng vào nhau, tóe ra vô số tia lửa!

– Tà Giáo chủ chẳng qua là giúp các hạ giáo huấn đồ đệ, nếu Hi Di Chương giáo muốn hoạt động tay chân, cứ để bản tọa tiếp người đi.

Trong tay Huyết Sát Tử phiêu phù một cái viên luân (vành dạng vòng tròn) to lớn như người, hình dạng trắng tròn, toàn thân huyết hồng, khắc đầy phù chú, đang áp phía trên kiếm chỉ kim quang lập lờ của Hi Di Tử.

Hi Di Tử nhìn thấy cái vòng này, không khỏi giật dử nói:

– Hóa Huyết Ma Dao! Yêu nghiệt! Người ắt bị trời diệt!

Hóa Huyết Tịch Tiên Dao này là binh khí trấn sơn của Thiên Sát cung, uy chấn quần ma.

Năm đó Huyết Sát Tử vì luyện thành binh khí chuyên để đối phó với Huyền môn chính đạo, đã tìm kiếm về 49 vị danh sĩ Huyền môn chính đạo, chặt đầu bọn họ đem sinh hồn và ô huyết hối luyện suốt 81 năm mới luyện thành đạo này.

Đạo ấy hội tụ Thuận Dương chân khí của người tu hành và cả oan sát chi khí, lại dùng thêm Thuận Âm ô huyết còn tươi sống rèn luyện cùng, một khi giao thủ cùng tân tiên Huyền môn dùng kiếm bình thường, linh khí tất sẽ bị nhiễm bẩn, hóa thành ngoan thiết.

Phàm là tân tiên chính đạo, gặp phải đạo này, không khỏi cảm phần khó chịu. Chỉ bởi vì nó được làm bằng tiên huyết tinh hồn của đồng đạo.

Chính trong khoảnh khắc này. Trúc Sơn Giáo chủ thu tay, thân thể Mạc Thiếu Ai giống như một chiếc lá khô, đã rơi xuống đám mây.

Hi Di Tử nhú chặt chân mày, trong miệng quát một tiếng:

– Mau!

Chỉ một thoáng kim quang bắn ra tứ phía, Hóa Huyết Tịch Tiên Dao của Huyết Sát Lão Tổ vậy mà bị đẩy lui, khiến lão bị chấn ra ngoài một trượng. Trong tay Hi Di Tử về ra một đạo kim quang, chuyển thân bay về phía Mạc Thiếu Ai.

Huyết Sát Lão Tổ cau mày nói:

– Không hổ là Hồn Nguyên Kiếm, Hóa Huyết Dao quả nhiên không vậy bản được nó.

Không ai bảo ai, La Sát Nữ Chủ và Hoàng Mi Lão Tổ hắc hắc cùng cười lạnh một tiếng. Té ra thứ gọi là chí bảo của Ma đạo, cũng chỉ có thế.

Hi Di Tử thân tốc phi hành, dùng kim quang nâng đỡ thân thể Mạc Thiếu Ai, rồi theo đó mà bay tới nhẹ nhàng ôm trong tay, nhún người án theo kiếm quang, chân đã chạm đất.

Lại nhìn Mạc Thiếu Ai đã hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, da thịt trên mặt cơ hồ tối đen như mực, giống như bị một tầng hắc khí che phủ, không hề tản đi.

Trúc Sơn Lão Tổ ở trên mây ha ha cười to:

– Hi Di lão nhi, trong Nguyên Thương Đại sắp gom đủ 36 sinh hồn rồi. Tiểu đồ nhi yêu quý của người trúng phải Hủ Cốt Kiếm của ta, độc khí rửa cốt

mòn gân sẽ vận khắp khí mạch toàn thân, dù có là Đại La thần tiên thì một thời ba khắc ắt cũng bình giải! Ta thấy ngươi vẫn nên ngoan ngoãn mà làm theo lời Huyết Sát Lão Tổ, bằng không đoạn tử tuyệt tôn thì đừng trách bọn Giáo chủ không nói rõ trước.

Lời ấy không hề giả, Hủ Cốt Kiếm của Trúc Sơn Lão Tổ khét tiếng nhất trong Huyền Ma lưỡng đạo. Kiếm ấy vô ảnh vô hình, dùng chưởng khí ô uế chỉ âm mà luyện thành, độc hại vô cùng, khi xuất thủ chính là một luồng hắc khí. Thời điểm đối chiến cùng người khác thường hay thừa cơ chui vào kỳ kinh bát mạch của người tu hành, một thời ba khắc sẽ khí tuyệt mà chết.

Hi Di Tử vội vã dùng kiếm chỉ nén thành một vệt kim quang, điểm lên mi tâm của Mạc Thiếu Ai.

– Định dùng kiếm bức độc ra? Si tâm vọng tưởng! Trừ phi là hai người của 1300 năm trước ấy trở lại! Bằng không đừng hòng có ai bức ra Hủ Cốt Kiếm của ta!

Hi Di Tử vẫn bất vi sở động như trước, tiếp tục truyền chân khí vào Nê Hoàn Cung* của Mạc Thiếu Ai.

(*Nê Hoàn Cung: Nê Hoàn là cung thứ 3 trong Cửu Cung, Nội Cảnh giải: Từ giữa hai chân mày đi vào 3 thốn là Đan Điền Cung, cũng gọi Nê Hoàn Cung. Nguồn)

Huyết Sát Lão Tổ sớm đã mất kiên nhẫn, lúc này sắc mặt càng thêm âm trầm:

– Xem ra Côn Luân Chương giáo không tính làm theo ý của bốn tọa rồi? Vậy thì chẳng thể trách bốn tọa đại khai sát giới!

Lời còn chưa dứt, tay trái lão đã tế khởi Hóa Huyết Tịch Tiên Đạo, tay vung lên, viên luân kia hóa thành một đám huyết quang, như tên rời dây cung bắn ra thẳng hướng Vũ Văn Càn Khôn.

Lão động thủ trước là do sợ các ma chúng khác lỡ tay kích động Thần Thạch cấm chế. Vốn muốn cạy việc lấy sinh hồn của Côn Luân đệ tử làm tin để bức bách Hi Di Tử giải trừ cấm chế. Nhưng nay xem ra Hi Di Tử và Vũ Văn Càn Khôn thà rằng hi sinh đệ tử quyết không chịu giải khai Thần Thạch nên lão dứt khoát tiên hạ thủ vi cường!

Chỉ cần trảm đoạn xiềng xích trói buộc Thần Thạch của Vũ Văn Càn Khôn trước, sau đó rút tiên huyết vào kẽ hở của Thần Thạch, thì khỏi lo chẳng phá được Thuần Dương cấm chế này.

Nhưng La Sát Nữ Chủ cũng chẳng chịu thua kém, ma bố phiến trong tay giương lên, quanh thân lại xuất hiện chín nữ thể yêu ma quỷ diện xích thân (mặt quỷ thân trần), vóc người diêm dúa yêu kiều, đây chính là Ngự Chi thuật Cửu Tử Âm Ma ngoan độc trong La Sát giáo. Sau khi La Sát Nữ Chủ hét một tiếng, chúng hóa thành 9 đạo yên quang (tia sáng như khói), xông thẳng đến Hi Di Tử.

Còn tên Thi Yêu Minh Tuyền cười một tiếng ác độc, hút mạnh lấy một ngậm tiên huyết trên cổ họng nữ tử đang ở trong tay, rồi tiện tay vứt thân thể xuống dưới vách núi, quanh thân nổi lên hắc khí, giống như một đạo hắc quang rít gào bổ nhào hướng về Vũ Văn Càn Khôn.

Nhất thời, trong đám hắc vân trên bầu trời đỉnh núi từ phía nổi lên tiếng hò giết, mắt thấy Huyết Sát Lão Tổ động thủ, quần ma đã sớm không nhận được cũng đánh về phía ba người trên vách núi.

Pháp bảo linh đan, cũng chẳng thể phí công mà nhường cho kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Tỏa Thiên pháp trận

Dịch: Thủy Đông Lưu

Biên: Thủy Dương

Vũ Văn Càn Khôn vốn sắc mặt đầy vẻ đau đớn, lúc này đột nhiên tỉnh quang trong mắt lóe lên.

– Sư huynh! Có thể xuất thủ rồi!

Hi Di Tử lúc ấy đang lấy chân khí bức độc cho Mạc Thiếu Ai, lời Kiếm Tổ vừa dứt, kiếm trong tay phải ông chỉ về phía mặt đất nháy mắt vạch ra một đạo phù chú, hét lớn một tiếng:

– Can la đáp na, động cương thái huyền!

Một âm chú ngữ vừa hạ, tựa hồ toàn bộ thiên không đều bị kim quang chiếu rọi. Trên Trần Thiên Nhai bạt ngàn sơn dã vậy mà trong nháy mắt phủ đầy phù chú kim sắc! Vạn đạo kim quang, từ phía dưới sườn núi phá đất chui lên.

Hắc vân vây quanh dốc núi lập tức bị quét sạch không còn một mống. Vô số Ma đạo đệ phái không kịp tránh thoát, chạm phải kim quang chỉ kịp hét thảm một tiếng, nháy mắt đã hóa thành làn khói xanh. Những kẻ linh hoạt nhảy bèn đã sớm phi thân mà trốn.

Thì ra phát động pháp trận vào lúc này, chính là vì muốn một lưới bắt hết!

Yêu Thi Minh Tuyền tức tối hét một tiếng, nâng tay xuất ra một đạo hồng quang bảo vệ thân thể, khiến kim quang đang phóng tới bắn ngược ra ngoài, rồi sau đó vội vàng lui về sau.

La Sát Nữ Chủ giương ma phiến trong tay lên, Cửu Tử Âm Ma tức khắc hóa thành chín làn khói đen, xoay tròn bảo vệ thân thể, à ma công cái thể, bèn dùng nguyên lực truyền âm quát to một tiếng, thanh âm làm khuấy động cả dãy núi:

— Chớ nên hốt hoảng! Đây là Tòa Thiên Sinh Diệt Ly Hợp Trận của Côn Luân phái! Mau thả pháp bảo chống đỡ!

Chúng ma đạo nghe xong, vội vàng thả pháp bảo của mình ra, nhất thời trên bầu trời dị bảo linh kiếm cùng bay, bảo quang và kim quang trộn lẫn, bao phủ toàn bộ Trấn Thiên Nhai, hào quang đua nhau khoe sắc.

Dưới màn huyết quang hộ thể của Hóa Huyết Tịch Tiên Đạo, Huyết Sát Lão Tổ sắc mặt khê biến.

— Không ngoài dự đoán của bản tọa, Trấn Thiên Nhai quả nhiên có mai phục cấm chế!

Chỉ thấy vạn đạo kim quang đã hội tụ về một chỗ, tạo thành một màn chắn thiên nhiên, biến Trấn Thiên Nhai thành nơi kín không kẻ hở.

Tòa Thiên Sinh Diệt Ly Hợp Trận là một pháp trận che chở do Côn Luân tổ sư Thái Hư Đạo Quân lưu lại bảo vệ Côn Luân sơn. Kim quang pháp trận dùng linh mạch dưới núi Côn Luân hấp thu chí dương chi khí trong thiên địa năm này qua tháng khác mà luyện thành.

Sự khác biệt giữa Ma đạo đệ phái và Huyền môn chính tông, đơn giản là một bên chí dương, một bên chí âm.

Ma đạo đệ giáo chuyên tu Thuần Âm chi pháp, nếu tu hành chưa đủ, gặp phải Thuần Dương chính khí, tất sẽ bị luyện hóa chẳng còn gì.

Lúc ấy trong trận còn vô số kim quang tán xạ ra, pháp bảo Ma đạo đạo hạnh yếu kém phạm là chạm tới đều hóa bị thành khói xanh.

Chẳng kẻ nào nguyện ý vô cớ mất đi tính mệnh.

Cũng chẳng kẻ nào muốn vô cớ mất đi pháp bảo đã tôi luyện nhiều năm.

Cho nên thấy trận thế như vậy, những kẻ Ma đạo đệ giáo tham dự tiểu trừ Côn Luân sơn trốn chạy hơn nửa.

Huyết Sát Lão Tổ ném Khô Lâu Phiến trong tay lên thiên không, cây quạt ấy hãy còn xoay tròn ở trên bầu trời rồi chốc lát liền biến to gấp chục lần, hóa thành một mảnh lục quang che phía trước người lão.

Lúc ấy, những kim quang phóng tới đều bị mảnh lục quang này ngăn lại. Lão lại khê vẩy tay phải, Hóa Huyết Tịch Tiên Đạo đột nhiên hóa nhỏ, bị lão thu vào trong lòng bàn tay.

— Hoàng Mi đạo hữu, ngại tránh đủ rồi chứ? Côn Luân pháp trận đã phát động, còn chưa hiện thân sao?

Một đám khói vàng bay tới, Hoàng Mi Lão Tổ ở bên trong đám khói hiện thân cười nói:

— Vừa nãy trận pháp kia bắt đầu, kim quang vọt ra tứ phía, bản đạo chỉ đành tạm tránh phong mạng, bây giờ vừa hay, cứ làm theo lời Huyết Sát đạo hữu là được.

Lúc ấy La Sát Nữ Chủ cũng điều khiển Cửu Tử Âm Ma bay qua:

— Chỉ bằng lão tri chu (nhện) nhát gan sợ phiền người mà đòi xứng cùng ta xưng là Ma đạo Tam tôn ư, hừ! Nghĩ tới cũng thấy mất mặt rồi.

Hoàng Mi Lão Tổ lại vuốt đôi mày vàng, cười ha ha:

— La Sát Nữ Chủ nói đùa rồi, xu cát tị hung vốn là bản phận của người tu đạo, thấy hung mà chẳng tránh mới là lỗ mãng vô cùng.

Huyết Sát Lão Tổ chẳng thèm để ý tới hai người, lăm bắm một mình:

— Hơn ngàn năm nay, người bên ta chẳng ai dám mạo phạm Côn Luân sơn, trừ bởi hai tên tặc đạo rất lợi hại ra, còn bởi Hâm Tiên Trận dưới núi và Tòa Thiên Trận này được Thái Hư Đạo Quân thiết lập từ thời Thái cổ, khó mà phá giải.

Hoàng Mi Lão Tổ cười nói:

— Không sai, nếu chẳng phải Huyết Sát Lão Tổ thần cơ diệu toán, biết được tên Vũ Văn thấp kém kia giết nhầm Thiên Hồ, khiến máu Thiên Hồ thành đồ tẩm bổ cho nguyên thần của tổ sư gia phía dưới Thần Thạch, còn Hi Di lão tặc lại bị Tam Phân Ma Nguyên Khí của tổ sư gia trấn thương, thì chúng ta

sao có thể phá được Hãm Tiên Trận dưới núi, thuận lợi đi lên đây?

La Sát Nữ Chủ lại cười lạnh nói:

– Không thể nói vậy được, nếu chẳng phải Cửu Tử Thần Ma của bốn tọa thừa lúc lộn xộn nhiễm bản phù ấn của Hãm Tiên chủ trận, thì dù có là Hóa Huyết Dao cũng chưa chắc có thể phá được trận pháp ngoan độc bậc này.

Vô luận lúc nào, La Sát Nữ Chủ cũng tuyệt chẳng khiến mình rơi vào thế hạ phong, huống chi hôm nay quần ma đều ở đây, nếu không thể uy nhiếp thiên hạ trong chiến dịch khoáng thế này, thì chung quy La Sát giáo vẫn cứ xếp sau Thiên Sát cung.

Hoàng Mi Lão Tổ cười khà khà:– Miệng lưỡi sắc sảo của Ngu Giáo chủ đúng là đệ nhất trong đám đồng đạo chúng ta, chẳng lẽ nói khoác là có thể phá được Tọa Thiên Trận này chăng?

Kim quang trên đỉnh Trấn Thiên Nhai lúc này đã hoàn toàn thu hẹp, giống như kim chung thiết tráo (chuông vàng lồng sắt) phong tỏa toàn bộ đỉnh núi, lại thêm kim quang chói mắt, những ma chúng đạo hạnh hơi thấp thì đến cả tình hình trên nhai cũng chẳng thấy được.

Một đám yêu nhân lấy Minh Tuyền cầm đầu đang không ngừng dùng pháp bảo phi kiếm tấn công quang tráo (lồng ánh sáng) nhưng chẳng hề có chút hiệu quả, tiếng oán náo nổi lên tứ phía.

Ma chúng theo Ma đạo Tam tôn mà tới, trừ môn hạ đệ tử của Thiên Sát cung, La Sát giáo, Huyền Chu động ra, còn lại là người trong dị phái và tàn nhân vô môn vô phái ở ẩn sơn dã được Diệt đạo thiếp của Huyết Sát Lão Tổ mời tới.

Gọi là Ma đạo, phần đa đều tư tâm thẳng tính, nếu có chút động tĩnh, tất sẽ đặt lợi lên đầu.

Trái lại đó chẳng phải là ước nguyện ban đầu của Tổ sư khai phái Ma đạo.

Nhưng, phạm là tu hành theo Ma đạo, tất sẽ bắt đầu bằng đường tắt.

Hạ thành giả* thì nông cuồng giết tính mạng phạm nhân, thu lấy sinh hồn và huyết ô tu luyện pháp thuật cùng pháp bảo.

Trung thành giả* lại thiên về thái độ chỉ thuật, dùng máu thịt thân thể bản thân, thái âm bổ dương, hút lấy Âm nguyên hoặc Dương nguyên, bổ sung cho tu hành của mình.

Chỉ có Đại thành giả*, những người thiên phú dị bẩm vô cùng hiếm thấy, có thể vượt khỏi giới hạn của những lối mòn đường tắt trong Ma đạo, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, đạt được chính quả giống như Huyền môn chính pháp, thậm chí có thể vũ hóa phi thăng trước.

(*Hạ thành giả, Trung thành giả, Đại thành giả chỉ mức độ tu thành đại đạo của người trong Ma đạo)

Nhưng từ thời Thái cổ Hồng hoang Ma đạo xuất thế, cùng Huyền môn chính tông song song truyền đạo khắp thế gian. Vạn năm qua, kẻ nhờ vào Ma đạo mà thành tiên chẳng qua chỉ có vài người mà thôi.

Từ khi Thái Hư Đạo Quân truyền Huyền môn chính pháp rộng khắp thiên hạ, phần lớn người tu đạo đều coi Ma đạo là nổi ô danh. Cho dù có hạng người anh kiệt trong Ma đạo giữ lấy đức mình, không hề sát lục thái tử thì cũng bị quy chụp cái mũ “Dị phái”.

Thế nào là dị phái?

Ngoài Huyền môn chính tông thì tất thấy đều là dị phái!

Nhưng từ xưa đến nay, tham công lam bừa, bỏ xa tìm gần, vốn là bản tính của con người.

Người tu hành vì muốn tiến triển nhanh chóng, không ít kẻ cũng lén học Ma đạo bí kíp, cuối cùng từ “Huyền” mà nhập “Ma”, rốt cuộc trở thành Ma đạo dị phái.

Con người nếu tham lam, hiển nhiên ắt muốn mọi việc thuận lợi, tư tâm càng nặng, tính nhẫn nại càng thấp, hết thấy mọi hành vi đều sẽ bị lòng tham dẫn dắt.

Đợt tiêu trừ Côn Luân sơn lần này, những người nhảy bén trong Ma đạo dị phái đều rõ dự tính ban đầu của Huyết Sát Lão Tổ khi hiệu lệnh quần ma là để những kẻ đạo hạnh thấp kém đi làm tốt thí, dùng chiến thuật biến người xông phá Hãm Tiên Trận dưới núi.

Tuy là Huyết Sát Lão Tổ có nói rõ trong Diệt đạo thiếp rằng Côn Luân phái đang gặp lúc suy yếu, Vũ Văn Càn Khôn giết nhầm Thiên Hồ, khiến cho Thần Thạch buông lỏng (cắm chốt), Tông tổ của Ma đạo đã có thể xuất thế, mà Hi Di Tử thì trúng Tam Phần Ma Nguyên Khí của Ma tổ, thân mang nội thương, Côn Luân phái dường như đã lâm cảnh không người.

Nhưng 36 đệ tử của Côn Luân sơn và độc môn trận pháp, cùng với uy danh của Côn Luân Nhị thánh, hết thấy đều chẳng thể coi nhẹ.

Những kẻ dị phái nhanh nhạy, phần lớn đều lo giữ thân mình, chẳng chịu nhận lệnh mà tới. Chỉ có những hạng tham lam thêm muốn pháp bảo linh đan và nữ đệ tử tuyệt sắc của Côn Luân sơn trái lại cho rằng đây là dịp tốt hiếm gặp. Cho nên, e là người nên tới thì chẳng tới, mà kẻ không nên tới thì lại tới quá đông.

Đương nhiên trong đó cũng không hẳn không có Ma đạo cao thủ.

Kẻ có thù cũ với Côn Luân phái, hiển nhiên muốn tới.

Kẻ muốn vuron lên đứng đầu trước chúng ma, tạo dựng thanh danh, hiển nhiên muốn tới.

Kẻ tâm hoài quỷ thai, có mưu đồ khác, hiển nhiên cũng muốn tới.

Huống chi lần này còn có Ma đạo Tam tôn tiếp thêm can đảm, tuy là quần ma đã tử thương vô số, nhưng vẫn công phá pháp trận đã suy yếu dưới núi và Ngọc Hư Cung, chính tay giết chết hơn ba mươi đệ tử của Ngọc Hư Cung.

1300 năm nay, Côn Luân phái là lãnh tụ Huyền môn không ai dám mạo phạm, chưa từng bị Ma đạo xâm phạm như thế.

Cho nên lũ ma chúng dừng khí đại tăng, ùn ùn xông thẳng lên Trấn Thiên Nhai.

Vốn tưởng rằng Côn Luân nhị thánh giờ đây đã bắt lực, chỉ cần đánh hạ Trấn Thiên Nhai là đạt được công tích ngàn năm cho Ma đạo, nhưng chẳng ngờ Tòa Thiên Sinh Diệt Ly Hợp Trận này lại khó phá giải đến thế.

Chỉ trong phút chốc, đám người Ma đạo bị tàn sát cùng trốn chạy đến hơn nửa, những kẻ còn lại dựa vào pháp bảo cao minh mới thoát được kiếp bình giải, nhưng phần lớn là vết thương khắp người.

Kim quang ấy uy lực lớn vậy, chỉ bảo mệnh đã phải cố gắng hết sức, còn nói chi hiện tại muốn công phá vào?

Lại nhìn Ma đạo Tam tôn, bởi có Ma pháp cao cường nên lông tóc vô thương, thế là tiếng oán than lại nổi, lòng oán hận bùng lên.

La Sát Nữ Chủ thấy tình cảnh này, mừng thầm trong lòng, chúng nhân Ma đạo vốn chẳng đoàn kết, gặp chuyện tuyệt chẳng có lòng quên mình vì người. Lần này uy tín của Huyết Sát Lão Tổ giám sát rất nhiều, đối với La Sát giáo chính là một cơ hội tốt để vùng lên.

Huyết Sát Lão Tổ lại chẳng lo được nhiều như thế.

Vì lần quyết chiến này, lão đã chuẩn bị mấy trăm năm, quyết không bởi bất kỳ nguyên nhân nào mà để thất bại trong gang tấc.

Uy lực của Tòa Thiên Trận, lão chỉ xem qua trong Huyền môn kinh thư cướp về được cũng biết đôi chút, nhưng vô luận ra sao cũng chẳng ngờ, Hóa Huyết Tịch Tiên Đạo mà lão hao phí gần trăm năm để ngưng luyện chẳng những không vấy bẩn được Hồn Nguyên Kiếm của Hi Di Tử, mà càng không công phá được kim quang của Tòa Thiên đại trận này.

Nghĩ tới đây, chân mày lão nhíu chặt,

Lẽ nào, người đó lại lừa lão ư?

Bạn đang đọc truyện *Thái Ất Tiên Ma Lục chi Linh Phi Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.